

Sygn. akt V CSK 330/17

POSTANOWIENIE

Dnia 30 listopada 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa małoletniej K.G., reprezentowanej
przez opiekuna prawnego B.G.
przeciwko Szpitalowi im. [...] w K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 30 listopada 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 5 października 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adwokat A.H.M. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 3600 (trzy tysiące sześćset) zł powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej małoletniej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Według art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten nie narusza norm Konstytucji i pozostaje w zgodzie z zaleceniami Rady Europy,

dopuszczającymi wprowadzanie środków ograniczających dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Powódka zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 5 października 2016 r. naruszenie art. 227, 286, 382 i 391 § 1 - w różnych konfiguracjach, a wniosek o przyjęcie wniesionej skargi kasacyjnej uzasadniła oczywistą jej zasadnością ze względu na oddalenie przez Sąd Apelacyjny wniosku o dopuszczenie dodatkowej opinii biegłego i dodatkowych ustnych wyjaśnień biegłego co do sporządzonej przez niego opinii.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., dotyczącym przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, chodzi o łatwo dostrzegalne, mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy uchybienia przepisom prawa. Według utrwalonej linii orzecznictwa Sądu Najwyższego, skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. tylko wtedy, gdy wskazana w niej wadliwość zaskarżonego orzeczenia jest dostrzegalna bez potrzeby dokonywania głębszej analizy (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2011 r., I PK 237/10, z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, z dnia 24 lutego 2012 r., V CSK 225/11). Przytoczone w skardze kasacyjnej okoliczności powinny jednoznacznie wskazywać na to, że w zasadniczym postępowaniu skarga kasacyjna zostanie rozstrzygnięta na korzyść strony, która ją wniosła.

W sprawie nie ma podstaw do stwierdzenia oczywistego we wskazanym wyżej znaczeniu naruszenia prawa ze względu na oddalenie przez Sąd Apelacyjny wniosku o dopuszczenie dodatkowej opinii biegłego i dodatkowych ustnych wyjaśnień biegłego co do sporządzonej przez niego opinii.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego jednolicie przyjmuje się, że specyfika dowodu z opinii biegłego polega m.in. na tym, że jeżeli taki dowód został dopuszczony, to opinii kolejnego biegłego można żądać jedynie "w razie potrzeby". Sąd nie ma obowiązku powoływania dowodu z opinii innych biegłych tylko dlatego, że strona uważa, iż opinia taka mogłaby być dla niej bardziej korzystna. Artykuł 286 k.p.c. nie przewiduje też obowiązku uzupełnienia w każdym przypadku sporządzonej już opinii, ani na piśmie, ani ustnie do protokołu.

Pozostawia sądowi decyzję, czy opinia ta wymaga dodatkowych wyjaśnień ze strony jej autora, a także, czy wyjaśnienia te powinny być złożone ustnie, czy też na piśmie. Obowiązek wezwania biegłego na rozprawę powstaje, jeżeli sformułowania opinii nie są na tyle jasne i jednoznaczne, aby możliwe były na ich podstawie stanowcze ustalenia.

W skardze brak przekonywających argumentów przemawiających za tym, że kwestionowane postanowienia dotyczące dowodu z opinii biegłych nie mieściły się w granicach decyzji pozostawionej przez art. 286 k.p.c. sądowi.

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Podstawę przyznania adwokat A.H.M. zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej powódce z urzędu w postępowaniu kasacyjnym stanowiły przepisy art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o advokaturze (Dz.U.2016.1999 ze zm.) i § 4 ust. 1 i 3, § 8 pkt 7 i § 16 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz.U.2016 r.1717 ze zm.).